

Des de la Generalitat Valenciana s'ha iniciat tota una ofensiva de contactes bilaterals i d'iniciatives comunes per tal de potenciar allò que anomenem l'eix mediterrani que hom considera una zona d'expansió europea de primer ordre.

Espero que aquest eix econòmic potencie la nostra llengua dintre la Comunitat Europea i arreu del món i que mai haja de sortir un altre Pompeu Fabra, com diu l'autor en el seu llibre, a fer del català una llengua unificada gramaticalment i apta de nou per a l'ús escrit i literari i per a tots els altres usos que una llengua necessita en qualsevol societat contemporània.

Com ben bé diu En Lluís el nom *català sempre ha*

ocasionat picabaralles, denominacions diferents per a l'idioma comú: català, valencià, mallorquí.

Valgam Déu, dic jo! Aquesta llengua l'haurien poguda batejar d'un altra manera i a hores d'ara en tendriem menys d'entrebancs. El lingüista, fins i tot, el que tinga un cert nivell cultural no té cap dubte, no en pot tindre. Però això ha estat un element que algunes persones, de sempre, han utilitzat per agitar el poble i cercar confusió, catèrvola i rebuig quan i allà on ells han volgut, de vegades, per distreure'ls d'altres empallegaments més seriosos.

Hi ha molts, i no dic res, que la unió cultural i econòmica, (vull que se m'entenga, no dic pas política),

l'agermanament de tots el Països Catalans els capfica, no volen ni sentir-ne parlar.

Referint-se a aquestos fets anteriors, *El Català a través dels temps ens diu*: "Fets que revesteixen cada cop més gravetat als nostres dies al País Valencià, especialment a la capital i la seua zona d'influència".

He de dir que no n'estic d'acord. Jo crec que cada vegada menys, almenys pel que fa a Castelló. La zona on visc mai ha rebutjat el terme *català*. *Fer brollar sentiments de concòrdia, d'avinença i de pau és tasca de la gran família que parlem català: Andorrans, valencians, mallorquins, catalans, menorquins, algueresos, rossellonesos i ivissencs.*

La llengua hem de man-

tenir-la aixoplugada de tota mena d'esdeveniments polítics, militars i àdhuc econòmics que puguen ocórrer.

"El drac ferotge és a la cantonada i tornarà a fer-ho trontollar tot, aquest cop amb més força que en cap moment de la nostra història". Són les últimes paraules que escriu En Lluís en l'últim dels articles; *Poble que sa llengua cobra. Pessimistes, realistes?*. No ho sé pas. Però hem de permetre que torne el drac?

Si roman aclifat a la cantonada en qualsevol moment pot tornar-hi.

Jo, nogensmenys faig una crida: Matem-lo d'una vegada per sempre! Què cadascú de nosaltres tolga la vida del drac que porta dintre, si és que el porta!

LA FE: PRIMER ACTE TEOLOGIC

Quan algú diu: jo soc jueu, musulmà o cristià el primer que ha tingut que fer és un acte de fe, un acte d'acceptació d'unes determinades escriptures o tradicions. Deixarem de banda les religions místiques (budisme, hinduisme...) per que la seva relació amb la fe és un tema molt delicat i cal tractar-lo a partir d'uns coneixements molt profunds de cada una d'aquestes religions.

Continuament a la vida fem diferents actes de fe; amb els pares, els amics, l'esposa... on no els demanem res; ens els creiem i prou; ens fiem d'ells. Alhora fem un acte d'obediència ja que tot creure comporta obediència. Amb Déu fem el mateix: ens el creiem però amb aquesta creença ens hi juguem molt; ens juguem la vida.

Creure en Déu (i ara ja parlo del Cristianisme) és creure en algú, no en una

idea. Nosaltres creiem en Déu, no a Déu. Creiem en algú, no en un sistema d'idees. D'aquí ve l'acte de fe fonamental: per Crist, amb Ell i en Ell.

Estimant Déu ens fiem d'Ell, no fem un salt al buit. Acolim al Déu que es va revelar amb la seva paraula i ens fiem d'ell malgrat les evidències.

Ser cristià no pot ser només una qüestió moral, d'ideologia; cal el més important, la fe.

Les paraules, sobretot quan fan referència a ideologies o religions, amb l'ús van perdent l'essència, el significat primitiu. Utilitzem la paraula cristià i ens definim com a tals i al mateix temps, paradoxalment, ens sentim totalment desvinculats de Déu. Oblidem que creure sempre comporta transcendir el meu jo en un altre; deixo de ser jo el meu centre i aquest centre el passo en un altre. Aquest ja va ser el

primer pecat: Adam i Eva es van convertir en el seu propi centre i no van voler dependre de Déu.

Quan un home es tanca en si mateix i no transcendeix en un altre, està negant tota fe. La fe precisament és obrir-se vers un altre com va fer Abraham.

Per la fe triem un camí sense cap evidència, només amb la garantia d'aquell en qui creiem.

Els cristians amb Jesús arribem a la plenitud del paradigma de la fe. Jesús és la màxima demostració de com creure és transcendir i obrir-se als altres. Tota la vida de Jesús va ser fiar-se del Pare i fer la seva voluntat.

A través de l'església a nosaltres ens arriba aquesta voluntat de Déu a partir del testimoni dels apòstols que van conèixer el Jesús històric.

En un món on l'individualisme i el culte al jo cada dia s'imposa més es fa difícil

aquest transcendent, aquesta obertura cap els altres. Però si ens diem cristians, cal ser consecuentes amb el que això implica i posar-nos en camí ja que l'esperança cristiana no vol dir plegar-se de braços sinó fer camí.

La tendència de l'ésser humà a ser la mesura de totes les coses, a pensar-nos que som el centre del món comporta el perill d'una visió de Déu des de la nostra pròpia perspectiva i oblidem que és Déu, el misteri el qui pren l'iniciativa i l'home surt de sí mateix.

Tenim que fer un esforç per a veure'ns a nosaltres mateixos des dels ulls de Déu. Recordem que la pregària fonamental de l'home religiós és: faci's segons la vostra voluntat. Capitular davant Déu és l'única pregària vàlida. Massa sovint el que volem és imposar la nostra voluntat.

V.T.R.